HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

12 decembrie 2019*

„Trimitere preliminară – Procedură preliminară de urgență – Cooperare polițienească și judiciară în materie penală – Mandat european de arestare – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Articolul 6 alineatul (1) – Noțiunea de «autoritate judiciară emitentă» – Criterii – Mandat european de arestare emis de parchetul unui stat membru în vederea executării unei pedepse”

În cauza C-627/19 PPU,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), prin decizia din 22 august 2019, primită de Curte la 22 august 2019, în procedura referitoare la executarea unui mandat european de arestare emis împotriva lui

ZB,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, domnii M. Safjan, L. Bay Larsen, doamna C. Toader (raportoare) și domnul N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 24 octombrie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru ZB, de M. A. C. de Bruijn, advocaat;

– pentru Openbaar Ministerie, de K. van der Schaft și de N. Bakkenes;

– pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și de J. Langer, în calitate de agenți;

– pentru guvernul belgian, de C. Van Lul, de C. Pochet și de J.-C. Halleux, în calitate de agenți;

– pentru Irlanda, de G. Hodge și de M. Browne, în calitate de agenți, asistate de R. Kennedy, SC;

– pentru guvernul spaniol, de L. Aguilera Ruiz, în calitate de agent;

– pentru guvernul francez, de A. Daniel și de A.-L. Desjonquères, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: neerlandeza.

– pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de L. Fiandaca, avvocato dello Stato;

– pentru guvernul finlandez, de M. Pere, în calitate de agent;

– pentru Comisia Europeană, de S. Grünheid și de R. Troosters, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 noiembrie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul executării, în Țările de Jos, a unui mandat european de arestare emis la 24 aprilie 2019 de Procureur des Konings te Brussel (procurorul Regelui din Bruxelles, Belgia), în scopul executării a două pedepse privative de libertate pronunțate împotriva lui ZB.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (5), (6), (10) și (12) ale Deciziei-cadru 2002/584 au următorul cuprins:

„(5) Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.

(6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.

[…]

(10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. Punerea în aplicare a acestuia nu poate fi suspendată decât în caz de încălcare gravă și persistentă de către unul dintre statele membre a principiilor enunțate la articolul 6 alineatul (1) [UE], constatată de Consiliu, în aplicarea articolului 7 alineatul (1) [UE] și cu consecințele prevăzute la alineatul (2) din același articol.

[…]

(12) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute la articolul 6 [UE] și reflectate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene […], în special în capitolul VI. […]”

4 Articolul 1 din această decizie-cadru, intitulat „Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia”, prevede:

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.

(3) Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 [UE].”

5 Articolul 2 din această decizie-cadru, intitulat „Domeniul de aplicare al mandatului european de arestare”, prevede la alineatul (1):

„Un mandat european de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite de legea statului membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin douăsprezece luni sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță, pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni.”

6 Potrivit articolului 6 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Stabilirea autorităților judiciare competente”:

„(1) Autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

(2) Autoritatea judiciară de executare este autoritatea judiciară a statului membru de executare, care este competentă să execute mandatul european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

(3) Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea judiciară competentă, în conformitate cu dreptul intern.”

7 Articolul 8 din decizia-cadru menționată, intitulat „Conținutul și forma mandatului european de arestare”, prevede la alineatul (1):

„Mandatul european de arestare conține următoarele informații, prezentate în conformitate cu formularul din anexă:

[…]

(c) indicarea existenței unei hotărâri executorii, a unui mandat de arestare sau a oricărei alte decizii judiciare executorii având același efect, intrând în sfera de aplicare a articolelor 1 și 2;

[…]

(f) pedeapsa pronunțată, în cazul în care este vorba despre o hotărâre definitivă, sau seria de pedepse prevăzute pentru infracțiune de legea statului membru emitent;

[…]"

Dreptul belgian

Constituția belgiană

8 Potrivit articolului 151 alineatul (1) primul paragraf din belgische Grondwet (Constituția belgiană):

„Judecătorii sunt independenți în exercitarea competențelor lor jurisdicționale. Ministerul Public este independent în exercitarea cercetărilor și a urmăririi penale individuale, fără a se aduce atingere dreptului ministrului competent de a dispune efectuarea de urmăriri penale și de a adopta dispoziții obligatorii privind politica penală, inclusiv în ceea ce privește politica de cercetare și de urmărire penală."

Legea privind mandatul european de arestare

9 Articolul 32 alineatul (2) din wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (Legea privind mandatul european de arestare) din 19 decembrie 2003 *(Belgisch Staatsblad*, 22 decembrie 2003, p. 60075) prevede:

„Dacă este plauzibil că o persoană, căutată pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, se află pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene, procurorul Regelui emite un mandat european de arestare sub forma și în condițiile prevăzute la articolele 2 și 3.

Dacă pedeapsa sau măsura de siguranță a fost aplicată în acest caz printr-o hotărâre pronunțată în lipsă și dacă persoana căutată nu a fost citată personal și nici informată în alt mod cu privire la data și la locul desfășurării ședinței de judecată în urma căreia s-a pronunțat hotărârea în lipsă, în mandatul european de arestare se face mențiune că persoana căutată are posibilitatea de a formula o contestație în Belgia și de a fi judecată în prezența sa."

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

10 La data de 24 aprilie 2019, procurorul Regelui din Bruxelles a emis un mandat european de arestare împotriva lui ZB în scopul executării unei hotărâri pronunțate la 7 februarie 2019 de tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) [Tribunalul de Primă Instanță francofon din Bruxelles], prin care ZB a fost condamnat la pedepse cu închisoarea de 30 de luni și de un an.

11 La data de 3 mai 2019, ZB a fost arestat în Țările de Jos în temeiul mandatului european de arestare.

12 În aceeași zi, Openbaar Ministerie (Ministerul Public, Țările de Jos) a sesizat rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), în temeiul articolului 23 din Overleveringswet (Legea privind predarea) din 29 aprilie 2004, în versiunea aplicabilă cauzei principale, pentru examinarea mandatului european de arestare.

13 Instanța de trimitere arată, pe de o parte, că din informațiile furnizate de autoritățile belgiene în cadrul procedurii principale reiese că, în Belgia, membrii parchetului participă la administrarea justiției și acționează în mod independent, fără a fi supuși, direct sau indirect, unor ordine sau instrucțiuni individuale din partea puterii executive.

14 Pe de altă parte, această instanță constată că reglementarea belgiană privind mandatul european de arestare nu prevede posibilitatea de a formula o cale de atac distinctă împotriva deciziei de a emite un astfel de mandat.

15 Prin urmare, instanța menționată ridică problema dacă condiția care figurează la punctul 75 din Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), potrivit căreia decizia de a emite un mandat european de arestare și în special caracterul proporțional al unei astfel de decizii trebuie să poată face obiectul unei căi de atac jurisdicționale care îndeplinește pe deplin cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective, se aplică și în cazul în care mandatul european de arestare urmărește executarea unei pedepse privative de libertate.

16 Deși instanța de trimitere consideră că cerințele impuse prin Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), precum și prin Hotărârea din 27 mai 2019, PF (Procurorul General al Lituaniei) (C-509/18, EU:C:2019:457), trebuie să fie îndeplinite în cazul tuturor mandatelor europene de arestare, indiferent dacă sunt emise pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse, inclusiv atunci când se întemeiază pe o hotărâre executorie pronunțată de o instanță, totuși aceasta subliniază că, în speță, autoritatea judiciară emitentă și Ministerul Public neerlandez sunt de altă opinie.

17 În aceste condiții, Rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Dacă un mandat european de arestare vizează executarea unei pedepse privative de libertate aplicate printr-o hotărâre executorie pronunțată de un judecător sau de o instanță, în timp ce mandatul european de arestare este emis de un procuror care participă la administrarea justiției în statul membru emitent și a cărui independență în exercitarea funcțiilor sale inerente emiterii unui mandat european de arestare este garantată, mai este valabilă condiția de a putea exercita împotriva deciziei de emitere a unui mandat european de arestare și în special împotriva proporționalității unei astfel de decizii o cale de atac jurisdicțională care să satisfacă pe deplin cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective?”

Cu privire la procedura de urgență

18 La data de 17 septembrie 2019, Camera întâi a Curții a decis, la propunerea judecătoarei raportoare, după ascultarea avocatului general, să soluționeze cauza C-627/19 PPU în procedură preliminară de urgență.

19 Astfel, după ce a arătat că trimiterea privea interpretarea Deciziei-cadru 2002/584, care face parte din titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție, și, prin urmare, era susceptibilă, astfel cum solicita instanța de trimitere, să fie soluționată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 23a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții, Camera întâi a Curții s-a întemeiat pe împrejurarea că ZB era reținut, începând de la 3 mai 2019, în vederea extrădării, așteptând o decizie cu privire la executarea mandatului european de arestare emis în privința sa, și că menținerea sa în detenție depindea de soluționarea litigiului principal.

Cu privire la întrebarea preliminară

20 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretată în sensul că se opune unei legislații a unui stat membru care, în condițiile în care atribuie competența de a emite un mandat european de arestare în scopul

executării unei pedepse unei autorități care, deși participă la administrarea justiției acestui stat membru, nu este ea însăși o instanță judecătorească, nu prevede existența unei căi de atac jurisdicționale distincte împotriva deciziei acestei autorități de a emite un astfel de mandat european de arestare.

21 Trebuie amintit de la început că atât principiul încrederii reciproce între statele membre, cât și principiul recunoașterii reciproce, care are la bază el însuși încrederea reciprocă dintre acestea din urmă, au o importanță fundamentală în dreptul Uniunii, având în vedere că permit crearea și menținerea unui spațiu fără frontiere interioare. Mai concret, principiul încrederii reciproce impune, îndeosebi în ceea ce privește spațiul de libertate, securitate și justiție, fiecăruia dintre aceste state să considere, mai puțin în situații excepționale, că toate celelalte state membre respectă dreptul Uniunii și în special drepturile fundamentale recunoscute de acesta [Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 36 și jurisprudența citată].

22 De asemenea, este necesar să se observe că Decizia-cadru 2002/584, astfel cum reiese din considerentul (6) al acesteia, constituie prima concretizare în domeniul dreptului penal a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, consacrat la articolul 82 alineatul (1) TFUE, care a înlocuit articolul 31 UE în temeiul căruia a fost adoptată această decizie-cadru. De atunci, cooperarea judiciară în materie penală s-a dotat progresiv cu instrumente juridice a căror aplicare coordonată este destinată să consolideze încrederea statelor membre în ordinile lor juridice naționale, în scopul de a asigura recunoașterea și executarea în Uniune a hotărârilor judecătorești în materie penală pentru a evita orice impunitate a autorilor infracțiunilor.

23 Principiul recunoașterii reciproce, care stă la baza structurii Deciziei-cadru 2002/584, presupune, potrivit articolului 1 alineatul (2) din aceasta, că statele membre sunt, în principiu, obligate să dea curs unui mandat european de arestare (Hotărârea din 16 noiembrie 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, punctul 36 și jurisprudența citată).

24 Astfel, potrivit dispozițiilor Deciziei-cadru 2002/584, statele membre nu pot refuza executarea unui astfel de mandat decât în cazurile de neexecutare obligatorie prevăzute la articolul 3, precum și în cazurile de neexecutare facultativă enumerate la articolele 4 și 4a din aceasta. În plus, executarea unui mandat european de arestare nu poate fi supusă de autoritatea judiciară de executare decât condițiilor definite la articolul 5 din decizia-cadru (Hotărârea Curții din 29 ianuarie 2013, Radu, C-396/11, EU:C:2013:39, punctul 36 și jurisprudența citată).

25 Curtea a statuat de asemenea că numai mandatele europene de arestare, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie executate în conformitate cu dispozițiile acesteia. Or, din acest articol reiese că un astfel de mandat de arestare constituie o „decizie judiciară”, ceea ce impune ca acesta să fie emis de o „autoritate judiciară” în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru [Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 46, precum și jurisprudența citată].

26 În speță, instanța de trimitere arată că din informațiile comunicate de autoritățile belgiene în cadrul procedurii principale rezultă că, în Belgia, parchetele îndeplinesc cerințele care decurg din cuprinsul punctelor 51 și 74 din Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), pentru a fi considerate „autoritate judiciară emitentă”, întrucât participă la administrarea justiției penale a acestui stat membru și acționează în mod independent în exercitarea funcțiilor inerente emiterii unui mandat european de arestare.

27 În această privință, guvernul belgian a confirmat de asemenea, în observațiile sale scrise și orale, că independența Ministerului Public în cadrul desfășurării cercetărilor și a urmăririi penale individuale este garantată de Constituția belgiană. Guvernul belgian a arătat totodată că, deși ministrul justiției poate elabora directive în domeniul politicii penale, acestea nu constituie nici somații, nici instrucțiuni privind o anumită cauză.

28 Instanța de trimitere ridică totuși problema dacă, având în vedere punctul 75 din Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), decizia de a emite un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse trebuie să poată face obiectul unei acțiuni în justiție în statul membru emitent.

29 În această privință, sistemul mandatului european de arestare cuprinde o protecție pe două niveluri a drepturilor în materie de procedură și a drepturilor fundamentale de care trebuie să beneficieze persoana căutată, având în vedere că, la protecția judiciară prevăzută la primul nivel, cu ocazia adoptării unei decizii judiciare naționale cum este un mandat de arestare național, se adaugă protecția care trebuie să fie asigurată la cel de al doilea nivel, cu ocazia emiterii mandatului european de arestare, care poate interveni, dacă este cazul, în termene scurte după adoptarea respectivei decizii judiciare naționale [Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 67 și jurisprudența citată].

30 Astfel, în ceea ce privește o măsură, cum este emiterea unui mandat european de arestare, care este de natură să aducă atingere dreptului la libertate al persoanei în cauză, această protecție implică adoptarea, cel puțin la unul dintre cele două niveluri ale protecției menționate, a unei decizii care îndeplinește cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective [Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 68].

31 În special, al doilea nivel de protecție a drepturilor persoanei în cauză presupune că autoritatea judiciară emitentă controlează respectarea condițiilor necesare pentru această emitere și examinează în mod obiectiv, ținând seama de toate elementele incriminatoare și dezincriminatoare, și fără a fi expusă riscului de a face obiectul unor instrucțiuni din exterior, în special din partea puterii executive, dacă emiterea respectivă are un caracter proporțional [a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctele 71 și 73].

32 În ceea ce privește mandatul european de arestare emis pentru efectuarea urmăririi penale, Curtea a adăugat că, atunci când dreptul statului membru emitent atribuie competența de emitere a unui mandat european de arestare unei autorități care, deși participă la administrarea justiției din acest stat membru, nu este ea însăși o instanță judecătorească, decizia de emitere a unui astfel de mandat de arestare și în special caracterul proporțional al unei astfel de decizii trebuie să poată fi supuse în respectivul stat membru unei căi de atac jurisdicționale care îndeplinește pe deplin cerințele inerente unei protecții jurisdicționale efective [Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau), C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punctul 75].

33 În speță, spre deosebire de situațiile în care s-au pronunțat Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchete din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), precum și Hotărârea din 27 mai 2019, PF (Procurorul General al Lituaniei) (C-509/18, EU:C:2019:457), care priveau mandate europene de arestare emise pentru efectuarea urmăririi penale, cauza principală privește un mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse.

34 În această privință, un astfel de mandat se întemeiază, după cum reiese din articolul 8 alineatul (1) literele (c) și (f) din Decizia-cadru 2002/584, pe o hotărâre executorie prin care s-a pronunțat o pedeapsă privativă de libertate împotriva persoanei interesate, prin care prezumția de nevinovăție de care beneficiază această persoană este răsturnată în cursul unei proceduri judiciare care trebuie să răspundă cerințelor care decurg din articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale.

35 Într-o astfel de situație, controlul jurisdicțional la care face referire punctul 75 din Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), și care răspunde necesității de a asigura persoanei căutate în temeiul unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse o protecție jurisdicțională efectivă este realizat prin hotărârea executorie.

36 Astfel, existența unei proceduri judiciare anterioare prin care s-a statuat asupra vinovăției persoanei căutate permite autorității judiciare de executare să prezume că decizia de a emite un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse este rezultatul unei proceduri naționale în cadrul căreia persoana care face obiectul unei hotărâri executorii a beneficiat de toate garanțiile proprii adoptării acestui tip de decizie, în special de cele rezultând din drepturile fundamentale și din principiile juridice fundamentale, menționate la articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584.

37 În plus, dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584 prevăd ele însele o procedură conformă cerințelor articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale, independent de modalitățile de punere în aplicare a acestei decizii-cadru alese de statele membre (Hotărârea din 30 mai 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, punctul 47).

38 Pe de altă parte, atunci când un mandat european de arestare este emis în scopul executării unei pedepse, proporționalitatea sa rezultă din condamnarea pronunțată, care, astfel cum reiese din articolul 2 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, trebuie să constea într-o pedeapsă sau într-o măsură de siguranță cu o durată de cel puțin patru luni.

39 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei legislații a unui stat membru care, în condițiile în care atribuie competența de a emite un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse unei autorități care, deși participă la administrarea justiției acestui stat membru, nu este ea însăși o instanță judecătorească, nu prevede existența unei căi de atac jurisdicționale distincte împotriva deciziei acestei autorități de a emite un astfel de mandat european de arestare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei legislații a unui stat membru care, în condițiile în care atribuie competența de a emite un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse unei autorități care, deși participă la administrarea justiției acestui stat membru, nu este ea însăși o instanță judecătorească, nu prevede existența unei căi de atac jurisdicționale distincte împotriva deciziei acestei autorități de a emite un astfel de mandat european de arestare.

Semnături